

100 PAGES

rijke drumspl van Thomas Larsen (L'Abbé), veroorzaken een kruisbestuiving tussen de punky inslag van Arno/TC Matic en de rusteloze funk en jankende, tegendraadse zessnaren van King Crimson vanaf 1981. Zelf voert het viertal laatstgenoemde band eveneens op als invloed. Daarnaast heeft men onder meer inspiratie gevonden in het cabaret van Zappa, de maffe bijnamen van Gong, de jammende passages van Phish, het bubbelende basgeluid van Mophine, dat ook het gitaargeluid vaak kenmerkt, en de metal-funk van Primus. De website meldt vreemd genoeg ook Caravan, maar door het ontbreken van de typische toetsenescapades van deze Canterbury-legende zullen de zeven tracks toch vooral de gitaargeoriënteerde progliedhebber zonder 'macabere stemmen-vrees' bekoren. Deze doorzetters horen een energieke cd die geluids- en speltechnisch goed klinkt, vol zit met gedaantewisselingen, instrumentale acrobatiek, gekke en avontuur. Vergeleken met het debuut lijken de melodieuze en compositorische aspecten daarbij terrein gewonnen te hebben op het jammende gepier. Dit komt vooral tot uiting in het kortste nummer Sombre Traffic en in het met dertien minuten langste nummer Oppression, Dépression, Les Valeurs Du Cool. Maar Démon Hardi bevestigt vooral de stelling op genoemde website dat Jack Dupon primair een spannende liveband is. Website: www.jack-dupon-rock-progressif.net.

René Yedema

JUMP

The Beachcomber

(SALAD RECORDS SAL 1010)

Jump is een Britse band die al jaren aan de weg timmert en mede dankzij steun van artiesten als Fish en Marillion, bij wie de band in het voorprogramma optrad, een redelijke schare trouwe fans heeft opgebouwd. Hoewel je lang niet alles wat de band maakt onder het kopje prog kunt archiveren, zijn er wel duidelijke proginvloeden hoorbaar. Jump maakt licht verteerbare muziek waarmee ze niemand voor het hoofd stoten. De meeste tracks op The Beachcomber zouden ook zo op de radio gedraaid kunnen worden. De nadruk ligt veelal op de vocalen die, met zanger John Dexter Jones in de gelederen, ook goed verzorgd zijn. Niet voor niets werd Jones door de Classic Rock Society in 1999 en 2000 uitgeroepen tot beste mannelijke zanger. En ook al zijn we inmiddels een decennium verder, zijn stemgeluid mag er nog steeds zijn. De band laveert tussen pop en rock met folk- en proggrandjes; allemaal netjes gedoseerd en uitgebalanceerd. Nieuwe zeltjes zullen ze hiermee niet snel winnen, maar voor de Jump-fan is deze aanschaf geen sprong in het diepe. Ter begeleiding heeft de band een aparte Beachcomber-website (www.jumpthebeachcomber.co.uk) gelanceerd met teksten en achtergrondin-

formatie. Wel jammer dat de band niet de moeite heeft genomen daarmee het boekje bij het fysieke exemplaar uit te breiden, want aan de huidige inlay mis je namelijk weinig. Desondanks is The Beachcomber een goed verzorgd en prettig in het gehoor liggende cd. Niet een die direct overrompelt, maar wel een om vrolijk van te worden. Website: www.jumprock.co.uk.

Monica Meijer

KEBNEKAJSE

Idioten

(SUBLIMINAL SOUNDS SUB-080-CD)

Vanaf nu word ik nooit meer boos als men mij voor idioot uitmaakt. Niet dat uw favoriete recensent dat vaak overkomt, hoor, maar sterker nog: ik ga 'idioot' als een geuzennaam dragen. Een goede 'idioot' is geen slechte, zegt een oud gezegde en dat is zeker van toepassing op het Zweedse Kebnekajse dat niet alleen een idiote naam heeft, maar ook nog eens idioot goede muziek maakt! Ja, nu kan-ie wel weer. Nee, nu even serieus; de website van de band is echt idioot, want alleen in het Zweeds. Gelukkig staat uw favoriete recensent – of had ik dat al opgemerkt? – voor niets en na enig spuurwerk en het optrommelen van lang genegeerde Zweedse familieleden, is dit wat ik nu weet: de band is genoemd naar de hoogste berg in Zweden. Oorspronkelijk stamt Kebnekajse uit de vroege jaren zeventig en maakte toen een zestal platen. Sinds 2009 is Kebnekajse weer bij elkaar en brengt met Idioten zijn tweede comebackalbum uit. Hierop staat een mix van instrumentale melodieuze symfo en traditionele, soms enigszins melancholieke Scandinavische (volks)muziek met hier en daar wat lichte fusielementen. De zes oude knackers bespelen gitaren, bas, drums, djembe, conga, timbales, mandoline, maar ook een viool die vaak de hoofdrol speelt. Het is geweldige muziek en daarmee is niets idioots gezegd. Website: www.kebnekajse.se.

André de Waal

RICH KENYON

Something For The Week

(SILAGE RECORDS)

Liefhebbers van films herkennen het vast wel: soms kan een film die je niet begrijpt je toch raken, omdat bijvoorbeeld de cinematografie

zo mooi is of de sfeer zo bijzonder. David Lynch heeft dat bijvoorbeeld, of – minder bekend – Apichatpong Weerasethakul. Het eerste conceptalbum Something For The Week van freelance drummer Rich Kenyon is misschien wel het muzikale equivalent van zo'n film, die niet even lekker wegstijgt en waarvan je het nut van sommige scènes niet begrijpt. De eerste draaibeurt was nogal een schok waardoor ik daarna de cd steeds met tegenzin in de speler stopte. Het is geen hapklare brok die deze Britse drummer – en op dit album eveneens gitarist, toetsenist – je hier voorschotelt. Het vergt erg veel energie en tijd om je het geheel instrumentale album – op de vervreemdende geluidseffecten na – eigen te maken. De cd begint veelbelovend met The Fightback Starts Here, een van de drie tracks die boven de tien minuten uitkomt. Een groep mensen roept: 'Surprise!' als op een surpriseparty. Daarna lijkt het alsof er een varken wordt gekeeld en trekt een opzweepende beat je het nummer in, later vergezeld van een lekkere gitaarriff en iemand die op een typemachine lijkt te hameren... Bij beluistering van The Crowd zie je bijna voor je hoe iemand in een David Lynch-film zittend achter de toetsen dit nummer zou spelen. Rich Kenyon heeft een album gemaakt waarvoor je echt moet gaan zitten zonder te worden afgeleid door werk, huishouden, visite of verkeer. Het is zelfs sterk af te raden om deze cd in de auto te draaien. Geheid dat je een ongeluk

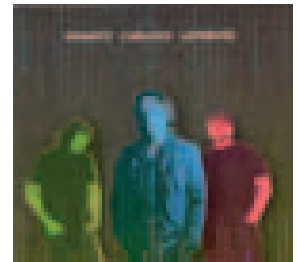
veroorzaakt met die onverwachte geluidseffecten! Kenyon, onlangs toetreden tot de Genesis-tributeband The Carpet Crawlers, heeft een zonderling album afgeleverd, met vervreemdende soundscapes en soms een wat dreigende en sinistere sfeer. Duidelijk niet voor de 'weak', maar je moet er wel een week voor uittrekken als je van experimentele, moeilijk te duiden muziek houdt. Website: www.richardkenyon.com.

Monica Meijer

WAYNE KRANTZ

Krantz Carlock Lefebvre

(ABSTRACT LOGIX ABLX 018)

Om een of andere reden behoort Wayne Krantz nog steeds niet tot de echt bekende jazzfusiongitaristen, ondanks zijn oeuvre van inmiddels acht solo-platen, het schrijven van een muziekboek en het meespelen met

VETTE KRENT

K2

Black Garden

(MAGNA CARTA MA-9107-2 / BERTUS)

Toen bassist-componist Ken Jaquess Book Of The Dead (i059) live ging uitvoeren, namen Atlantis-collega Karl Johnson en Josh Gleason de plaatsen in van gastgitarist Allan Holdsworth

en wijlen zanger Shaun Guerin. Samen met de overige K2-leden, drummer Doug Sanborn en toetsenvirtuoos Ryo Okumoto, zijn ze te bewonderen op de dvd Live In Hollywood (i086). Eind 2010 nam hetzelfde gezelschap vervolgens Black Garden op dat onlangs onze burelen bereikte. BOTD handelde over het oude Egypte. Op het nieuwe album verkent Jaquess de mysterieuze regionen en de geschiedenis van Oceanië, een concept dat zich eveneens goed leent voor symfonische rock door de dramatiek en de stijlkenmerken die het genre vormen. Dit wordt geïntensiveerd door de stem van Gleason, die in vergelijking met zijn voorganger een nog grotere overeenkomst vertoont met Peter Gabriels theatrale talent en tevens doorspekt is met een Roger Chapmanachtige intensiteit. Hierdoor lijkt Black Garden qua klankkleuren enigszins op The Watch, hoewel de composities veel origineler zijn dan die van de Italianen. Nadat het titelnummer de plaat opent met een ietwat Egyptisch getint thema, etaleert Gleason zijn energieke voordracht ondersteund door Okumoto's zwaar aangezette Hammond, synthesizers, piano en Mellotron en Jaquess' prominente bas- en sequencerpatronen. In tegenstelling tot Holdsworth gedraagt Johnson zich daarbij meer als een rockgitarist, die steeds zijn momenten zoekt voor begeleidend en solerende erupties en slechts zelden met jazzrock flirt. Sanborn heeft hieraan zijn drumstijl, die voorheen deels op jazzaccenten leunde, aangepast. Passage To The Deep, Storm At Sunset en Path Of The Warrior, met rond elf minuten de langste tracks, bevatten vervolgens alle ingrediënten die progressieve rock zo typeren: sfeervolle openingen, majestueuze zangpassages, slepende en slijpende gitaarsolo's, jankende Moog-exercities, verstilde intermezzo's en uiteraard climaxen op maat. Een goed ingespeelde formatie weet evenwel dat zulke hoogtepunten gevolgd moeten worden door berusting. Widows Watch, inclusief een lange, gevoelige MiniMoog-solo, en Summer's Fall, met slechts Mellotron-violen als begeleiding, voldoen hier uitstekend aan. Het krachtige Encounter Or Absence valt ten slotte op door het overheersende UK/ELP-achtige orgelspel, zeker op momenten dat Ryo zich volledig uitleeft. Dit alles maakt van Black Garden een aanrader voor liefhebbers van vakkundig geproduceerde, traditionele doch modern vertolkte symfonische rock. Website: www.myspace.com/k2ken.

René Yedema